In d'doolhof

Sibke von t glad spannend, heur oren gluiden hailmoal. Ze haar nog nooit aan t spoorzuiken west. En dwaars deur t korenveld hin ... o wee ... loei! loei! Verlangend, mor hail veurzichteg streek Sibke mit heur dikke lief bie t koren langes. Wat kirrelde dat lekker. Ze trok heur vel in ribbeltjes. t Pad van d' doolhof was mor smaal. Ze mozzen achter nander aan lopen.

'Wat loop we hier keureg in de ganzenmars,' lagde lutje Pummel bovenop Sibke heur rogge.

'Beter in de ganzenmars lopen, as de kraaienmars bloazen,' zee opa Mollebone.

En dou e t zegd haar, wol e zien tonge wel ofbieten. Hou kon e nou zokse domme dingen zeggen.

'0, foi toch, opa Mollebone,' ruip Theodora. 'Foi! As je de kraaienmars bloazen, din goaje toch dood ofzo ... Meschain is Narro wel in levensgevaar.'

'Of dood,' zee Krummel.

Lutje Pummel begunde hail haard te schraiven. Ze schrokken der aalmoal van. Troantjes stoiterden as klaaine koatsebaaltjes op Sibke heur rogge.

'Dood? Narro dood?' snokde ze.

'Eh ... tja,' zee Sibke en schudde n poar moal heur dikke kop. 'Eh, stil mor, lutje Pummel, stil mor. Doe bist nog lang en lang en lang nait dood. En Sibke dragt die wel. Stil mor.'

Lutje Pummel dreugde heur troantjes mit Sibke heur daze.

'Ik leuf,' zee Appie hail verstandeg, 'dat we ons nou n zetje stille holden mouten. Aans kin we Narro zien noodkreten ja nait heuren.'

Ze nikkopden aalmoal ieverg van joa en luipen n tiedlaank zwiegend wieder. Mor aal wat ze heurden, gain noodkreten van Narro. Ze gavven goud acht op de pielen en sluigen n moalofwat n bochte om. Aalgedureg streek Sibke stiekom even bie t koren langes. Soms mit heur kop, soms mit heur lief. Boven t koren vlogen de vogels in grode cirkels en bie zetten kwammen ze n indje weeromme.

'Wie zain Narro nog nait,' ruipen ze din.

'Deurzuiken,' zee Krummel. 'Aal mor deurzuiken.'

Inains ruip lutje Pummel:

'Woar is Theodora bleven?'

Joa, woar was Theodora bleven? Was ze verdwaald? Ze kon ja nait in de locht oplöst wezen. Nou wazzen der twije dij ze zuiken mozzen.

'Meschain,' zee Appie, 'is ze wel n aander pad insloagen. Theodora wait ales van spoorzuiken. Gain zörge veur niks.'

'Joa, t is vervelend,' von opa Mollebone. 'Ik dink dat we ons aandacht beter op Narro richten kinnen. Theodora redt zok wel.'

En dou heurden ze wat en ze verbeeldden zok t nait. Hail in de verte was n gerommeldebom. Sluig der aine op n trommel? Of rovvelde der aine mit de voesten op n deure? Bom, bom, bommerdebom! En ze heurden aine buldern ... Domkoppen! Hozezokken!

Ze wozzen t nait zeker, mor aalmoal dochden ze dat dát der roupen wuir: Domkoppen! Hozezokken! Narro! Gain twievel meugelk! Derhin! Mor woar persies kwam nou dij stem vot? Lutje Pummel wees liek noar boven en Sibke liek veuruut. En doar was haildal gain pad! Krummel wees achteruut en Appie noar n koeltje in de grond. Moesie Mous draaide zok as n sirreltobbe in t ronde. Dou wees e mit zien linkerpootje noar rechts en mit zien rechterpootje noar links. Allaine opa Mollebone leek t echt te waiten.

'Kom, vrunden,' zee e en nam de kop. 'Hier langes.'

Hai sluig rechtsaf. En weer links.
'Stil ais even,' zee e. 'Heur we nou nog wat?'
Niks. Niks was der te heuren. Allaine t koren en de vleugels van de vogels soesden.
'Koekoek laat je stem eens horen,' ruip Sibke haard en hail onverwachts.
t Koren ging van schrik plat liggen.
Dou ze t aalmaal ruipen, was t net of der schoulkinder votkroepie deden.
'Zo helpt dat nait,' zee opa Mollebone verstandeg. 'Dat mout touglieks. Ik tel tot drije. Doar gaait e. Aine, twije, drije ... '

En dou klonk t keureg in de moat:
'Koe-koek-laat-je-stem-eens-ho-ren.'
Sssttt... niks zeggen ... stille ... luustern ... sssttt...
'Domkoppen, hozezokken! Gain gedonder! Hierhin netuurlek. Loat je mie hier aal mor zitten! Runnen! Aal mit nander!'
Narro! Narro was gezond! Teminste ... zo te heuren.
'Wie komen die te hulp, Narro jong,' ruip Appie opgewonden.
'Wordt tied ook,' naarde Narro.
Mor woar mozzen ze langes? De pladdegronden wuiren uutspraaid en elk haar zien aigen gedachten derover. In t leste vonden ze dat ze liekuut deur mozzen. Mor och gek, t pad luip dood. Ze luipen op de kop tegen t koren aan. Weeromme. Rechtsof. Linksof. En weer was t mis. Weeromme! Linksof, rechtsof, rechtsof en ...
Doar zat N arro. Of zat? t Was eerder haalf liggen, haalf zitten wat e dee, dij stumper van n Narro. De vrunden bleven verboasd stoan.
'Ben je bevroren?' snaauwde Narro. 'Help mie laiver!'
Vrumd ... zien pladde haand huil e over n koeltje in de grond. De vrunden bleven stoan en wuiren aal verbaasder. Gainaine zee wat.
'Ik kin hier nait vot, domkoppen!' bölkde Narro. 'Ie hebben toch wel ogen in de kop. Of heb je dij bie de flat liggen loaten! '
Dou eerst keken de vrunden ais goud. Oarzelnd luipen ze noar Narro tou.
'Wat is der din, Narro,' vruig Appie. 'Dat kin wie ja nait zo goud zain.'
'Nee, zokse domkoppen as ie vervast nait,' zeeN arro. 'As je n klaain beetje verstand haren, kon je t wel noagoan. Hier in dit koeltje onder mien haand zitten de ontsnapde motvlinders. Dèr! Nou wait je t.'
'Hest dien motvlinders weer, Narro?' Lutje Pummel gooide heur baintjes van bliedschop in de locht. Even was ze vergeten dat ze n zeer baintje haar. 'Au! Au!'
'Veurzichteg, lutje Pummel,' zee Narro vrundelk. Aaltied was Narro vrundelk tegen lutje Pummel en nou dus ook. 'Ik mout dij vlinders netuurlek weer in de kop hebben.'
En wel kwam doar aanwandeln? Hailmoal allaine? Theodora! En ze haar n echt vlindernetje bie zok. Dij loze Theodora!
'Moi, speurders,' zee ze. 'k Heb joe mor even moddem loaten. Ik haar wel docht dat Narro zien vlinders vonden haar. Doarom heb k even n netje ophoald.'
'k Haar aans wel doodgoan kind van aal dat wachten,' zee Narro, mor zien stem klonk toch minder kwoad.
Ze vongen ale vlinders in Theodora heur netje. En Sibke heur steert speulde der n hail veumoame rol bie. Ze deden de vlinders in Narro zien kop. Narro dee n mutsie op dat ze der nait weer uutvlaigen konden. Op slag was Narro n vrundelk motblik worden. En dat bleef e de haile dag.
In de ganzenmars gingen ze weeromme noar de flat. Theodora, de spoorzuikster veurop. Dij kon mit dichte ogen t pad wel vinden.
Op de flat was n pepiertje prikt. In prachtege hoanepoten ston der opschreven:

Ze konden nait noaloaten om der smoakelk om te laggen. Ze begrepen wel dat Revelkoare en Proatjeboksem weer aan de riddel wazzen. En dat was goud. t Wuir der lekker stille van.
De haile dag hebben de vrunden wieder rusteg deurbracht mitnander.

Soavends vertelde opa Mollebone zo as gewoonlek weer n verhoaltje. Dismoal wuir t n hail klaaintje, want d' ol boas was goud muide.
En dou gingen ze sloapen.
Dij nacht wuiren ze aalmoal nog ainmoal weer wakker ... Dat was ... juust!

Auteur: Gré van der Veen
Uit: De Siberische Kou (1990)